

Arrest

nr. 250 725 van 10 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Charles BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggedrijving van 25 februari 2021 (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 25 februari 2021 aan op de luchthaven van Zaventem, afkomstig uit Abu Dhabi.

1.2.Op 25 februari 2021 wordt beslist tot teruggrijping van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 25/02/2021 om 14.12 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, (..)

de heer / mevrouw :

naam J. voornaam S.

geboren op 07.02.1988 te Swat geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan

houder van het document nationaal paspoort van Pakistan nummer xxxxxxxx

afgegeven op : 22.04.2013

houder van de Italiaanse verblijfstitel nr. xxxxxxxx van het type Permesso Di Soggiorno

afkomstig uit Abu Dhabi met EY057 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in België een vriend te willen bezoeken. Hij is in het bezit van een nationaal paspoort van Pakistan en een Italiaanse verblijfstitel doch is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Italië. Verder is hij niet in het bezit van een terugkeerticket. Gezien de bepalingen voorzien in het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken wordt deze binnenkomst en verblijf te België niet als essentieel beschouwd.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”);

- de materiële motiveringsplicht ;

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;

- het verbod van willekeur;

- het proportionaliteitsbeginsel.

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd omdat hij wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden en geeft als reden van haar beslissing : “Betrokkene verklaart in België een vriend te willen bezoeken. Hij is in het bezit van een nationaal paspoort van Pakistan en een Italiaanse verblijfstitel doch is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Italië. Verder is hij niet in het bezit van een terugkeerticket. Gezien de bepalingen voor zien in het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken wordt deze binnenkomst en verblijf te België niet als essentieel beschouwd”.

(zie pp. 2 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist. Er wordt immer niet betwist dat Verzoeker over de nodige reisdocumenten beschikt noch dat hij over een geldige machtiging tot verblijf binnen het Europees grondgebied beschikt. Er wordt evenmin betwist dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van informatie die het doel van zijn voorgenomen verblijf aantonen. Evenmin worden zijn bestaansmiddelen in twijfel getrokken.

Er wordt aan verzoeker verweten dat zijn reis naar België de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie kunnen schaden. De bestreden beslissing blijft immers manifest in gebreke om aan te geven welke van voornoemde elementen het concreet zou gaan. De motivering van de bestreden beslissing faalt met andere woorden op manifeste wijze.

De bestreden beslissing verwijt verzoeker dat hij niet over een vervoersbewijs of een terugkeerticket zou beschikken. Dit verwijt van de bestreden beslissing is tegenstrijdig nu de punten F) en G) niet werden aangevinkt in de bestreden beslissing. Verzoeker dient ook niet in het bezit te zijn van een terugkeerticket nu hij op Europees grondgebied duurzaam verblijft en hij in België snel over een vliegtuigticket of ander vervoersticket naar Italië kan beschikken. De bewering dat verzoeker bovendien een inbreuk zou maken. Bovendien wordt het maken van een niet-essentiële reis – in casu quod non – gesanctioneerd door artikel 7,§1 van het Ministerieel Besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken dat onder haar Bijlage 2 van toepassing op verzoeker uitzet welke reizen wel essentieel zijn, waarbij onder 4° staat weergegeven: de reizen omwille van humanitaire redenen, in het bijzonder:

- reizen om medische redenen of de verderzetting van een medische behandeling;
- reizen om bijstand of zorg te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;
- bezoeken in het kader van palliatieve zorgen.

Een bezoek aan een vriend in nood zoals in het geval van verzoeker, zelfs een gewoon bezoek aan een vriend (zeker in de huidige tijden kan dit humanitair zijn gelet op de nefaste psychologische gevolgen gelieerd aan Covid-19) valt niet uit te sluiten als humanitaire reden. Er wordt immers in het Ministerieel Besluit niet omschreven wat er onder de noemer “humanitair” zou vallen. De voorbeelden die erin worden weergegeven zijn ook niet exhaustief zodat het geval van verzoeker niet kan worden uitgesloten als een humanitaire reden waardoor zijn reis door de bestreden beslissing niet als niet-essentieel kon worden bestempeld. In ieder geval faalt ook de motivering van de bestreden beslissing op dat vlak nu

zij hoegenaamd geen onderzoek verricht naar het humanitair karakter van de reis van verzoeker. Ten overvloede moet er worden opgemerkt dat verzoeker Covid-19 vrij reisde en de gezondheidsvoorschriften naleefde.

Hoewel verzoeker geheel legitiem essentieel reisde, moet er verder ten overvloede worden opgemerkt dat zelfs indien dat niet zo zou zijn geweest – quod non - de sanctionering op het niet naleven van essentiële reizen wordt beteugeld door artikel 187 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid die voorziet in een sanctie bestaande uit een gevangenisstraf en/of een geldboete. Van enige terugdrijving is er als sanctie dus geen sprake zodat de terugdrijving van verzoeker ook omwille van deze reden alleen al in ondergeschikte orde moet worden geschorst.

De bestreden beslissing heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vevat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de gebrekkige talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle hem een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij hij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken. Minstens is de bestreden beslissing die verzoeker naar Abu Dhabi zou terugdrijven en niet naar Italië manifest disproportioneel. Verzoeker beschikt immers niet over verblijfsrecht in Abu Dhabi maar wel over verblijfsrecht in Italië. Indien verzoeker alsnog per impossibile zou worden teruggedreven dient de Belgische Staat verzoeker terug te drijven naar Italië en niet naar Abu Dhabi en ook niet naar een transitland dat hem van daaruit naar Abu Dhabi zou kunnen terugdrijven. Bovendien dient in dat kader ook het onterecht verwijt van de bestreden beslissing omtrent het ontbreken van een terugkeerbiljet naar Italië in acht te worden genomen. De Belgische overheid dient ondergeschikt Verzoeker dan ook enkel naar Italië te sturen en niet naar Abu Dhabi of naar een transitland daartoe. Zoniet zou de bestreden beslissing zich bezondigen aan een tegenstrijdige motivering. Bovendien zou dergelijke reis niet essentieel zijn en zou de Belgische overheid zelf een inbreuk maken op haar eigen Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Een reis van verzoeker naar Italië zou daarentegen wel essentieel zijn nu verzoeker niet alleen aldaar over verblijfsrecht beschikt, maar tevens zijn verblijfskaart dient te vernieuwen in Italië conform artikel 7,§1 van voornoemd Ministerieel Besluit dat verwijst naar haar bijlage 2 waarbij onder 8° “de reizen in het kader van juridische verplichtingen, voor zover noodzakelijk en dit niet digitaal kan gebeuren”. Het is evident dat voor het actualiseren van zijn verblijfskaart, verzoeker zich naar Italië dient te begeven hetgeen bijgevolg een essentiële reis uitmaakt terwijl een reis naar enige andere Staat dat niet zou zijn.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker terugdrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, en het proportionaliteitsbeginsel schendt. “

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. In casu heeft de verwerende partij in toepassing van artikel 3, eerste lid., 6° en 7° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing getroffen en er op gewezen dat conform het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken de binnenkomst en verblijf van verzoekende partij in België als niet essentieel wordt beschouwd.

Conform artikel 7 van voormeld besluit luidt artikel 21 van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 als volgt:

“§1 Niet-essentiële reizen naar het buitenland zijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in België. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in het buitenland.

De reizen zoals bepaald in bijlage 2 van dit besluit worden beschouwd als essentieel.

(..).”;

Bijlage 2 bepaalt:

“Voor de toepassing van artikel 21, § 1 van dit besluit worden de volgende reizen als essentieel beschouwd:

1° de reizen om louter professionele redenen, met inbegrip van de reizen van beroepssporters met een topsportstatuut, professionelen uit de cultuursector, en journalisten, bij het uitoefenen van hun professionele activiteit;

2° de reizen van diplomaten, ministers, Staats- en regeringsleiders; de reizen van het personeel van internationale organisaties en instellingen, en van personen uitgenodigd door deze internationale organisaties en instellingen waarvoor de fysieke aanwezigheid noodzakelijk is voor de goede werking van deze organisaties en instellingen; de reizen van het personeel van diplomatieke en consulaire posten en van personen uitgenodigd door deze posten waarvoor de fysieke aanwezigheid noodzakelijk is voor de goede werking van deze posten; de reizen van leden van het Europees Parlement in het kader van hun functies;

3° de reizen omwille van dwingende gezinsredenen, met name:

- reizen die gerechtvaardigd zijn door gezinshereniging, in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- bezoeken aan een echtgenoot of partner, die niet onder hetzelfde dak woont, voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;

- reizen in het kader van co-ouderschap;

van aanverwanten in eerste en tweede graad, of van naasten voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie met deze naaste;

- de reizen in het kader van burgerlijke of religieuze huwelijken van verwanten of aanverwanten in eerste en tweede graad ;

4° de reizen omwille van humanitaire redenen, in het bijzonder:

- reizen om medische redenen of de verderzetting van een medische behandeling;

- reizen om bijstand of zorg te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;

- bezoeken in het kader van palliatieve zorgen;

5° de reizen die studiegerelateerd zijn, in het bijzonder de reizen van leerlingen, studenten en stagiairs, die in het kader van hun studies een vorming volgen en onderzoekers met een gastovereenkomst;

6° de reizen naar het aangrenzende land door inwoners van grensgemeenten en hun directe buurgemeenten als onderdeel van het dagdagelijkse leven voor de activiteiten die eveneens in het land van hoofdverblijfplaats toegelaten zijn en noodzakelijk zijn; reizen naar het aangrenzende land door inwoners van grensregio's als onderdeel van het dagdagelijkse leven voor de activiteiten die eveneens in het land van hoofdverblijfplaats toegelaten zijn en noodzakelijk zijn, voor zover hiervan een aannemelijk bewijs geleverd kan worden;

7° de reizen om zorg te dragen voor dieren;

8° de reizen in het kader van juridische verplichtingen, voor zover noodzakelijk en dit niet digitaal kan gebeuren;

9° de reizen om dringende herstellingen te laten uitvoeren in het kader van de veiligheid van een voertuig;

10° de reizen in het kader van een verhuizing;

11° de doorreizen.”

2.7. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekende partij verklaarde een vriend in België te willen bezoeken en stelt in essentie dat dit geen essentiële reis is zoals bedoeld in het ministerieel besluit van 26 januari 2021.

Gelet op de gegeven motivering en de verwijzing naar de desbetreffende bepalingen kan verzoekende partij bezwaarlijk stellen dat het haar onduidelijk is op welke gronden haar de toegang tot het

grondgebied wordt geweigerd. Zoals duidelijk blijkt heeft de getroffen maatregel betrekking op de beperking van de verspreiding van het covid-19 virus. Haar betoog inzake het beschikken over de nodige reisdocumenten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar reis naar België als niet-essentieel wordt beschouwd en derhalve verboden is. Het gegeven dat verzoekende partij in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten, doet immers geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij moet voldoen aan de toegangsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 6 van de Schengengrenscore. Artikel 6.1, (e) van de Schengengrenscore, laat toe de toegang tot het grondgebied te weigeren wanneer de betrokken vreemdeling wordt beschouwd als een gevaar voor de volksgezondheid. Op grond van het ministerieel besluit van 26 januari 2021 wordt verzoekende partij beschouwd als een gevaar voor de volksgezondheid aangezien zij niet aantoonbaar is voor een toegelaten essentiële reis naar België te komen. Hetzelfde kan gezegd worden over haar kritiek inzake het niet in bezit zijn van een terugkeerticket.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat haar reis wel als essentieel moet worden beschouwd, nu deze reis valt onder 4° van bijlage 2 aangezien zij een vriend in nood komt bezoeken kan zij op het eerste gezicht niet overtuigen. Zoals duidelijk blijkt uit haar verklaringen afgelegd op 25 februari 2021 stelde zij bij een vriend in Anderlecht op bezoek te willen gaan. Zij zou bij deze vriend verblijven en later in die week een terugkeerticket boeken. Uit niets blijkt dat zij naar België kwam om aan deze vriend bijstand of zorg te verlenen. Er blijkt hoegenaamd niet dat het zou gaan om een oudere, een minderjarige, een gehandicapte of een kwetsbare persoon die bijstand of zorg nodig heeft. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat een bezoek aan een vriend “*gelet op de nefaste psychologische gevolgen gelieerd aan Covid-19*” valt onder 4° van bijlage 2 en dit moet aanzien worden als een essentiële reis in het kader van humanitaire redenen. Verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat haar reis het bedoelde humanitaire karakter heeft. Zoals blijkt uit de onder “*in het bijzonder*” opgegeven opsomming van zaken die als humanitair en derhalve essentieel worden beschouwd, kan niet aangenomen worden dat een vriendschappelijk bezoek hieronder valt. Zoals algemeen gekend worden in de strijd tegen de COVID-19 pandemie fysieke contacten drastisch beperkt en worden ook – zoals uit de bespreking hoger blijkt - niet essentiële reizen tijdelijk verboden. Er kan aldus – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – niet aangenomen worden dat het bedoeling van de overheid was om een louter vriendschapsbezoek met als doel de vriend een hart onder de riem te steken in deze uitzonderlijke tijden – te bestempelen als een essentiële reis in de zin van 4° van bijlage 2.

Voorts, het gegeven dat verzoekende partij in het bezit was van een negatieve Covid-19 test doet geen afbreuk aan het feit dat niet-essentiële reizen tijdelijk verboden zijn.

2.9. Waar verzoekende partij stelt dat zij zich door haar gebrekkige talenkennis en nervositeit niet terdege kon uitdrukken, kan zij op het eerste gezicht evenmin overtuigen om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoekende partij zich uitdrukte in het Engels en verder blijkt niet dat verzoekende partij deze taal onvoldoende machtig is om zich terdege uit te drukken. Verzoekende partij ontkent immers in het verzoekschrift niet dat zij zinnens was om een vriend in België te bezoeken, hetgeen strookt met haar verklaringen afgelegd bij de grenspolitie. Evenmin blijkt dat verzoekende partij als volwassen persoon, louter omdat zij ondervraagd werd door de grenspolitie omtrent haar redenen voor haar komst naar België, door dergelijke gebeurtenis dermate nerveus zou zijn dat zij zich niet meer terdege kon uitdrukken. Uit haar antwoorden genoteerd door de grenspolitie blijkt dat verzoekende partij de gestelde vragen begreep en bij machte was een antwoord hierop te formuleren.

2.10. Tenslotte wijst de Raad erop dat een teruggrijping inhoudt dat de verzoekende partij wordt teruggedreven naar de plaats van waaruit zij reisde, in casu Abu Dhabi. Verzoekende partij zal blijkens het administratief dossier teruggedreven worden, conform de Conventie van Chicago, naar de luchthaven van inscheping, zijnde Abu Dhabi. Het komt aan verzoekende partij toe om – eenmaal terug in Abu Dhabi – haar reis naar Italië te organiseren. Voorts kan verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat een teruggrijping zoals *in casu* een niet-essentiële reis is en derhalve verboden zou zijn. Nogmaals benadrukt de Raad dat, eenmaal teruggedreven, het dan aan verzoekende partij zelf toekomt om haar reis vanuit Abu Dhabi naar Italië te organiseren. Zij maakt niet aannemelijk dat dit voor haar onmogelijk is en dat zij enkel via toegang tot België kan reizen naar Italië.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoekende partij verder voorhoudt blijkt niet dat het verbod op niet-essentiële reizen enkel beteugeld kan worden door het opleggen van een gevangenisstraf en/of geldboete. De bestreden beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 6° en 7° van de vreemdelingenwet – verzoekende partij levert geen kritiek *an sich* op de toepassing hiervan - en het motief met betrekking

tot de niet-essentiële reis vormt daar een precisering van. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat in artikel 7 van het ministerieel besluit van 26 januari 2021 nog gesteld wordt dat bij gebrek aan bewijs van essentiële reis *“kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscodex (..)”*. Uit artikel 14 van de Schengengrenscodex volgt dat de toegang geweigerd kan worden wanneer (ondermeer) niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 6, 1 (e) van de Schengengrenscodex, met name *“niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten”*. Uit artikel 2 (21) volgt dat *“gevaar voor de volksgezondheid”* gedefinieerd wordt als: *“elke potentieel epidemische ziekte zoals gedefinieerd in de Internationale Gezondheidsregeling van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten, voor zover het gastland beschermende regelingen treft ten aanzien van de eigen onderdanen.”* Verzoekende partij kan in haar betoog op het eerste gezicht niet gevolgd worden.

2.12. Het enig middel is op het eerste gezicht niet gegrond.

2.13. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER